

HET HUIS HOPE

Het huis Hope (eerst Thomas & Adriaan Hope, en na 1762 Hope & Co.) gold in de tweede helft van de 18e eeuw onbetwist als het meest aanzienlijke huis van negotie te Amsterdam. In 1779 getuigden de "Nederlandsche Jaarboeken", "dat er mogelijk geen comptoir van koophandel zo magtig in Europa gevonden wordt".

De glans die in de 19e eeuw van de naam Rothschild afstraalde is gelijk aan die van het huis Hope in de laatste decennia van de 18e eeuw.

De opkomst van dit huis bestond uit de warenhandel en de reederij en men had zich zeer intensief bezig gehouden met het vervoer van landverhuizers naar de Engelse koloniën in Amerika.

Doch later legde men zich voornamelijk toe op bankierszaken en werden er betrekkingen aangeknoopt met verscheidene landen en vorsten.

De leningen, die hier het gevolg van waren bezorgden de naam Hope wereldvermaardheid.

Sedert 1752 stond het huis Hope in geregelde betrekkingen met de Courantbank te Kopenhagen, en deed hiermee veel zaken en er werden onder andere veel aanzienlijke voorschotten verleend aan de Deensche West-Indische planters.

In de laatste dertig jaar van de 18e eeuw werden er door het huis Hope heel veel obligatieleningen verstrekt ten laste van de planters op de Deensche West-Indische eilanden, St. Croix, St. Thomas, St. Jan, Granada en Tobago.

Bekende namen hierbij zijn Lever & de Bruine, John Fernall met zijn plantage Montpellier, en Mc. Intosh, planter op het eiland Granada.

Tussen 1758 en 1787 werden er voor een totaal van 13¾ miljoen aan leningen verstrekt aan Zweden. Voor sommige van deze leningen gold als onderpand alle in- en uitgaande tolbelastingen. Ook dient vermeld te worden dat het huis Hope het risico van deze grote leningen gedeeltelijk deelde met enkele andere grote Europese bankiershuizen waaronder Hogguer & Co en Fizeaux & Co.

Graaf Lodewijk van Nassau-Saarbrück leende in 1769 bij het huis Hope; de Keurvorst van Beieren leende in 1771 een bedrag van 400.000 gulden tegen een rente van 4 % met als onderpand de kroonjuwelen.

Voor de lening die op 1 april 1770 op het kantoor van de Heeren Mr. Dirk Meyn de Bonvoust en Gerhardus Bentink te Utrecht gesloten werd, ten behoeve van "de drie Prinsen van Pruisen", werd door Hope & Co. de garantie verleend.

Met de Koning van Polen werden door Hope twee leningen gesloten tegen 5 % rente, de eerste lening bedroeg 9 miljoen Poolsche guldens of f 2.625.000,—, de tweede lening was f 2.353.000,— groot en voor deze leningen stond Keizerin Catharina van Rusland garant.

Tussen 1796 en 1807 sloot het huis Hope met de Spaanse regering drie leningen af tot een totaal bedrag van 70 miljoen gulden. Deze bedragen waren nodig voor de Spaanse schatkist om reeds eerder aangegane leningen af te lossen en om de financiën van het rijk weer op de been te helpen want door het slordige beheer van Karel III en Karel IV was de financiële toestand rampzalig.

Ook Frankrijk heeft in de 18e eeuw gebruik gemaakt van leningen van het huis Hope.

Doch de grootste bekendheid dankte Hope & Co. evenwel aan hun Russische leningen.

Certificaat van 6 % Russische Fondsen nominaal Rbl. 1000 ingeschreven in het Groot-Boek te St. Petersburg. get. 1830. Uitgegeven door o.a. Hope & Co.

In 1788 lukte het namelijk, door toedoen van de firmant Henry Hope, die persoonlijk het vertrouwen van Keizerin Catharina II had weten te winnen, om de firma Raymond & Theodoor de Smeth, die tot dat ogenblik het monopolie van geldleningen aan het Tsarenrijk had, van deze plaats te verdringen.

Op 1 februari 1788 sloot de Keizerin bij Hope een lening van *f* 9.000.000,— à 4½ % met als onderpand de inkomsten van Estland en Lijfland* en de inkomende en uitgaande tollent te Riga, Pernau en Narva.

In 1794 was er door de Keizerin voor een bedrag van *f* 53.300.000,— geleend.

In 1798 werd deze schuld met nog andere schuldvorderingen onder andere die op enkele Russische kooplieden, en die op de Poolse Koning en op sommige Poolse magnaten, welke na inlijving van het grootste deel van Polen bij Rusland, in 1795 door Catharina overgenomen en als eigen schuld erkend en vastgesteld or een bedrag van *f* 88.300.000,—, waarvoor de rente op 5 % gesteld werd. De inkomsten van de verbruiksbelasting op de brandewijn in Rusland en de inkomsten van de in- en uitvoerrechten van Lijfland, Finland en van de stad St. Petersburg verhypothekerd werden.

Hier volgen enige cijfers van bedragen, die het huis Hope in de loop van de 18e eeuw door bemiddeling van de Amsterdamsche Wisselbank verrekende en waaruit duidelijk blijkt hoe de omzet stijgt:

Archibald & Thomas Hope,	1727	<i>f</i>	963.700
Thomas & Adriaan Hope,	1736	-	2.599.700
	1746	-	4.931.500
	1755	-	10.350.000
	1761	-	36.829.000
Hope & Co.	1765	-	32.004.900
	1775	-	31.969.800
	1785	-	32.371.400
	1794	-	41.518.200

Leden der firma Hope & Co waren tot 1814: Thomas Hope (1762-1779), Adriaan Hope (1762-1780), Henry Hope (1762-1815), John Hope (1762-1783), Nicolas Baudoin (1782-1785), John Williams Hope (1782-1814), Jan Casper Hartsinck Cornelisz. (1785-1788), Thomas Hope (1790-1814), Adrian Elias Hope (1790-1814), Henry Philip Hope (1790-1814), Pierre César Labouchère (1802-1811).

In 1814, na de val van Napoleon bood zich hierdoor voor de firma Hope een kans om zich weer een leidende positie te verschaffen in de financiële wereld.

Toen de firmanten van dit huis, die allen in Engeland woonden, daarin geen zin bleken te hebben, kocht de Londense bankier Alexander Baring, de chef van de beroemde firma Baring Brothers, een zwager van Pierre Cesar Labouchère de firma van hen, en zette de zaak met behoud van de naam Hope & Co. voort. Als partners in de nieuwe zaak nam Baring de Hamburger Jerome Sillem, Adriaan van der Hoop, een zoon van de gewezen Advocaat-Fiscaal Joan Cornelis van der Hoop en P.F. Lestapis, een Fransman uit Béarn en vertrouweling van Labouchère.

De opkomst van het huis Rothschild zou echter in zeer korte tijd de glans van het bankiershuis Hope & Co. doen verbleken.

* Lijfland is de oude naam voor een gebied ten noorden van de rivier de Dvina, dat het huidige Noord-Letland en Zuid-Letland besloeg.